अपि चेदं वयस्तुल्यं वाङ्कस्य नलस्य च ।
भवेत्तु मतिभेदो मे गात्रवैरूप्यतां प्रति ॥ २७ ॥
एवं विचार्य बङ्कशो वार्ष्णेयः पर्यचिन्तयत् ।
हृदयेन महाराज पुण्यश्लोकस्य सारथिः ॥ २८ ॥
ऋतुपर्णस्तु राजेन्द्रो वाङ्कस्य कृयज्ञतां ।
परं यत्नं च संप्रेक्ष्य परां मुदमवाप ह ॥ २९ ॥

॥ इति नलोपाख्याने नवदशो ऽध्यायः ॥

बृहदश्व उवाच ।

तथा प्रयाते तु रथे तदा भाङ्गासुरिर्नृपः ।
उत्तरीयमधो ऽपश्यद्भ्रष्टं परपुरंजयः ॥ १ ॥
ततः स त्वरमाणास्तु पटे निपतिते तदा ।
ग्रहीष्यामीति तं राजा नलमाह महामनाः ॥ २ ॥
नलस्तं प्रत्युवाचाथ दूरे भ्रष्टः पटस्तव ।
योजनं समतिक्रान्तो नाहर्तुं शक्यते पुनः ॥ ३ ॥
एवमुक्तो नलेनाथ तदा भाङ्गासुरिर्नृपः ।
आससाद वने राजन्फलवन्तं विभीतकं ॥ ४ ॥
तं दृष्ट्वा वाङ्कं राजा त्वरमाणो ऽभ्यभाषत ।
ममापि सूत पश्य त्वं संख्याने परमं बलं ॥ ५ ॥
सर्वः सर्वं न जानाति सर्वज्ञो नास्ति कश्चन ।
नैकत्र परिनिष्ठास्ति ज्ञानस्य पुरुषे क्वचित् ॥ ६ ॥
वृक्षे ऽस्मिन्यानि पर्णानि फलान्यपि च वाङ्क ।
पतितानि च यान्यत्र तत्रैकमधिकं शतं ॥ ७ ॥